

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

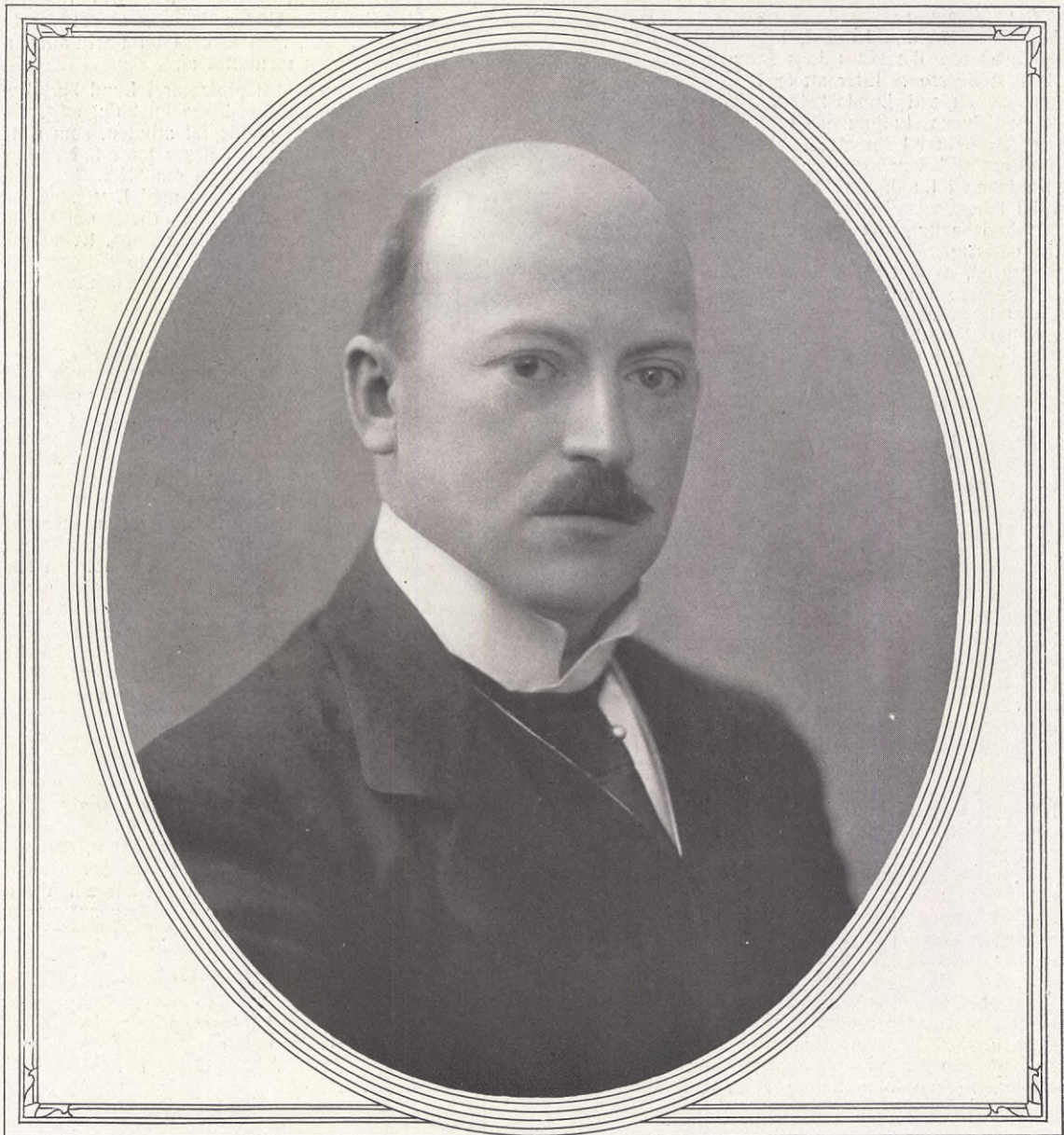

GRIPSHOLMS SLOTT. — FOTO. G. HEURLIN, STOCKHOLM,

19:DE ÅRG.

DEN 4 AUGUSTI 1918

N:o 44

Jvar Broman.

IVAR BROMAN.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Den anatomisk histologiska forskningen har inom vårt land räknat ett synnerligen stort antal framstående, ofta banbrytande forskare. Anders Retzius är efter Olof Rudbeck Sveriges främste representant på det mikroskopisk-anatomiska området och en af den antropologiska forskningens banbrytare. Han inlade förtjänster äfven om histologiens utveckling. Sonen Gustaf Retzius har genom sina verk om hörselorganet, om nervsystemet och sinnesorganen hos såväl ryggradslösa djur som ryggradsdjur af samtiden blifvit ställd som den histologiska forskningens främste. Mer eller mindre utbildad i hans skola komma sedan en hel rad betydande yngre forskare — Erik Müller, Karl Magnus Fürst, J. A. Hammar, E. Holmgren och Ivar Broman. Den sistnämnde, som jämte Karl Magnus Fürst, f. n. är bärare af det anatomisk histologiska studiets ärorika traditioner vid Lunds universitet, fyller inom kort sitt femtionde år.

Ivar Broman är född i Östrabys församling af Malmöhus län den 18 sept. 1868 samt son till skräddaremästaren därstädes Jöns Broman och hans maka Boel Andersson. Efter att år 1890 ha aflagt mogenhetsexamen vid Lunds katedralskola ägnade han sig åt medicinens studium och blef så godt som omedelbart färdig med sin medikofilosofiska examen. Han blef anställd som amanuens vid den histologiska institutionen i Lund, där han stannade i fyra år. Såväl i laboratoriearbetet som vid undervisningen i de histologiska kurserna ådagalade han snart en synnerlig naturlig fallenhet och begåfning för denna forskningsgren, hvilket i förening med lefvande vetenskapligt intresse samt en aldrig sviktande energisk plikt-trohet lät förutse hvad man hade att vänta af honom. Emellertid hade han år 1895 aflagt medicine kandidatexamen, hvarpå år 1899 följde medicine licentiat-examen samt samma år promotion till medicine doktor på en afhandling om hörselbenets utvecklingshistoria hos människan, hvilken af den medicinska fakulteten i Lund belönades med högsta betyget och af vetenskapsakademien med Flormanska belöningen. Förordnad till docent företog han flera utländska studieresor, hvarvid han särskildt ägnade sig åt studiet af mikroskopisk anatomi under professor Walther Flemmings, Kiel, ledning. Dessutom bedrefs studier i jämförande anatomi vid universitetet i Freiburg, Heidelberg, München och Berlin.

Den framgång hvarmed Broman bedrivit sina histologiska forskningar därom vittnade att han redan 1900 uppfördes på förslag till extra ordinarie professuren i histologi vid Karolinska institutet i Stockholm samt af den ene sakkunnige, ämbetets tidigare innehavare, uppfördes på första rummet. Följande år utnämndes han till extra ordinarie professor i anatomi i Upsala. År 1902 erhöi han af Svenska läkaresällskapet Alvarenga do Piankys pris rörande människolefverns utveckling. Tre år därefter återbördades han efter kallelse till Lunds universitet som professor i anatomi.

Vid utnämningen till denna professur utgjordes Bromans hufvudverk af det 612 sidor starka arbetet *Dbursa omentalis* nu kända återgångsbildningar i utvecklingshistorien hos ryggradsdjur. Broman hade funnit hur svårt det är att vid forskningen behärska den öfverväldigande och spridda litteraturen och huru lätt det är på den grund att förbise det forskningsarbete, som redan utförts och följaktligen göra "onödiga upptäckter". Af denna anledning föranleddes han att påbörja en serie utvecklingshistoriska monografier, hvilkas upprättande i första rummet afsågo

att så fullständigt som möjligt samla tidigare undersökningsresultat på de ifrågavarande forskningsområdena. Samtidigt företog han själfständigt kontrollrande undersökningar i älsikt att utfylla befintliga luckor. Slutligen tillade han ett kapitel med redogörelser för ännu föreliggande öppna spörsmål rörande det föreliggande området, för att därigenom sporra till ytterligare forskning.

Hela arbetet vittnar om synnerlig flit och ihärdigt intresse. Det innehåller ett utomordentligt stort antal fakta och betecknas af de sakkunniga som kallverk för framtida undersökningar på det område hvarmed han sysselsätter sig. Hvilken betydelse för forskningsinitiativet det måste få säger sig själf.

Medan detta arbete hänföres till den jämförande anatomiens område har Broman på den egentliga histologiens område framför allt ägnat sig åt utforskandet af de olika sidorna af de manliga könszellernas utvecklingsförhållanden. Undersökningar af det största vetenskapliga intresse, men icke så lätta att i allmänfattlig form framlägga resultatet af.

Efter sin utnämning till professor i Lund har Broman fortsatt på de båda inslagna forskningsvägarna, men han har därjämte publicerat arbeten, som rikta sig till en större publik. Till dessa torde få hänföras den lilla intressanta afhandlingen om "Könslig sterilitet", men framför allt det stora med Letterstedtska priset belönade på tyska utgifna arbetet om "människans normala och abnorma utveckling", hvilket afser att vara en hand- och lärobok i ontogeni och teratologi, särskildt för praktiserande läkare och medicine studerande. Med detta har han på ett synnerligen förtjänstfullt sätt fyllt en lucka i vår medicinska litteratur.

Att i öfrigt redogöra för Bromans omfattande litterära verksamhet låter sig knappast göra inför en större allmänhet. Det anförda må vara tillräckligt för att gifva en föreställning om omfattningen af hans intressen och arten af hans forskning. Som lärare är han i besittning af den vida överblicken. Som själfständig forskare förstår han begränsningens konst, för att till gengäld tränga dess djupare på de punkter han inriktat sig. Det kanske mest utmärkande för honom som vetenskapsman är den starka intensitet han lägger i dagen i sitt sträfvande att tränga till problemets kärna. Med outtröttlig ihärdighet fullföljer han sina mål och drager sina konklusioner af föreliggande fakta så långt som möjligt, dock med hänsynstagande till de förhållanden, där luckorna måste utfyllas med hypoteser. Likaså har han lagt i dagen en nästan outömlig uppfinningsrikedom vid olika forskningsmetoders jämkande efter de särskilda omständigheter, som i de enskilda fallen kunna föreligga.

¶ [Det är lätt att inse, att personligheten hos en forskare som Broman i synnerlig grad lämpar sig såsom ungdomens undervisare. Det lefvande undersökningsintresset, den energiska studieuthålligheten, den alla svårigheter öfvervinnande forskarglädjen, äro egenskaper, som ju en gång tillvunnit det ämne han företräder, de nytillträdande medicinska ämnesvännernas intresse och hans egen personlighet, lärjungarnas icke blott aktning, utan äfven ostympade tillgifvenhet. Ivar Broman hör i närvarande stund till Lunds populäraste lärarekrafter.

Sedan år 1901 är han i äktenskap förenad med Dagmar Sofia Maria Berlin, dotter af kyrkoherden i Kyrk-heddinge doktor Erik Johan Oskar Berlin och hans maka Sophie Eskilsson.

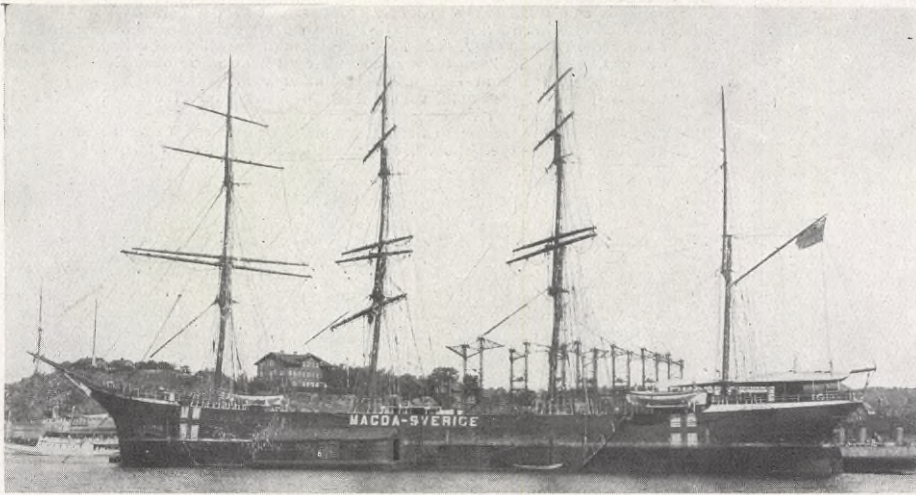
T. v.:

"MAGDA", EN AF SVERIGES STÖRSTA SEGLARE, TILLHÖRIG A.-B. SVENSKA HANDELS- OCH SJÖFARTSKOMPANIET I STOCKHOLM, PÅ GÖTEBORGS REDD.

H. 8. D:s Göteborgs-fotograf.

Text å sid. 694.

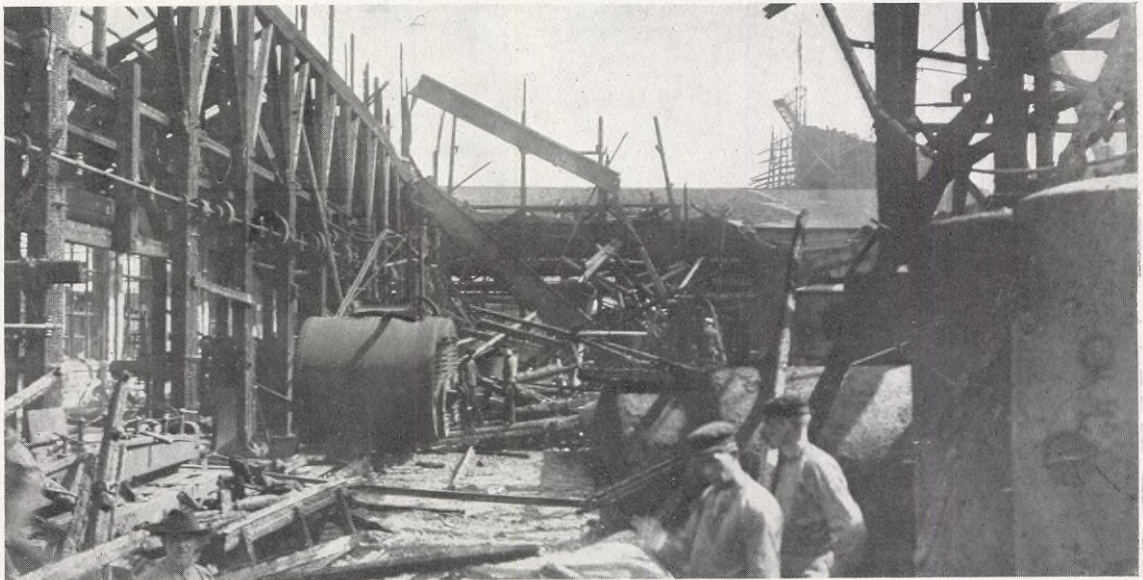
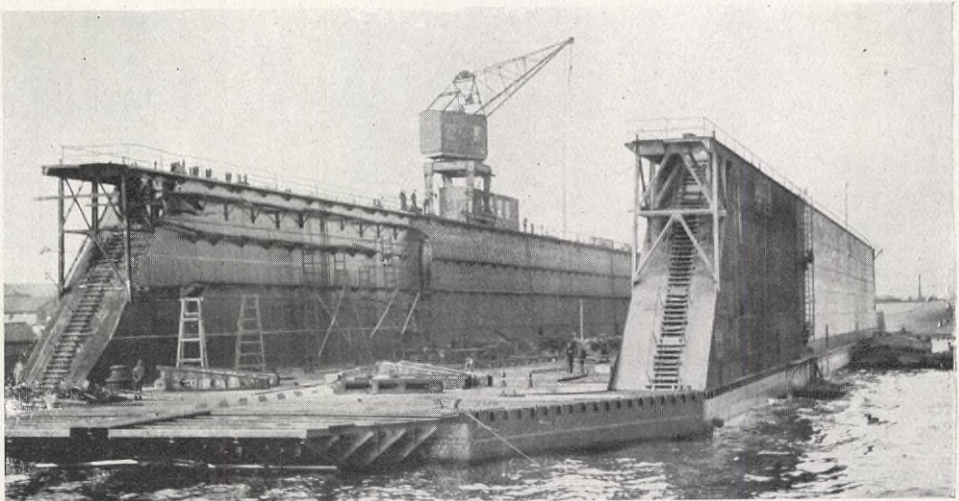
**Blif
medarbetare
i Hvar 8 Dag!**

T. h.: SVERIGES STÖRSTA FLYTDOCKA, TILLHÖRIG OCH BYGGD VID GÖTAVERKEN.

Arbetet med densamma har i dagarna afslutats i det att de tre delarna blifvit sammanfogade till en enhet.

Nederst: HOTANDELD SVÄDA Å GÖTAVERKEN DEN 19 JULI. De hem-sökta afdelnin-garna.

HVAR 8 DAGS GÖTEBORGSFOTOGRAF

Text å sid. 694.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Nilfversparre, Sjölm-Gbg.

BARNENS Ö I STOCKHOLMS SKÄRGÅRD.

①

②

nen, har denna utvidgning af verksamheten varit en tvingande nödvändighet, så mycket mer som matfrågan för Barnens Ö stått att lösa på ett förvånansvärt lyckligt sätt. Sålunda har hvarje barn sommaren igenom erhållit så mycket som en liter mjölk om dagen.

Den goda och rikliga maten jämte bad och uteluf har också gjort underverk med dem som kommo bleka och undernärda från staden i våras. Det behöfs också mycken sparsam motståndskraft för att i fattigdom kunna möta den kommande vintern, af hvilken ju intet godt är att vänta.

③

1. DEN MINSTA AF KOLONISTERNA.

2. EN AF DE NYA SMÅBARNSKOLONIERNA I "ELIAS-SONS BY".

3. MATSTUGAN.

En nyhet för sommaren är också en familjekoloni, som bekostats af direktör Magnus Liljewalch mot villkor att han har att bestämma om den familj, som får stugan i besittning för sommaren. En hel rad sådana enfamiljsskolonier vore helt visst att önska för kommande somrar.

BLIF MEDARBETARE

:: I HVAR 8 DAG ::

④

4. I BADET.

⑤

5. TILL KOJS.

Genom en hel människoålder har *Anna Bloch* tillhört danskt teaterlif, och nu, i och med denna säsong's utgång, har hon sagt Kungliga teatern och därmed scenen farväl. — Uppriktig är den sorg, mången känner öfver att icke mera få se henne på denna teater, där hon framställt en lång rad af unga kvinnogestalter af oförglömligt lif.

Som helt ung flicka hänvände sig den lilla landsortsfröken *Anna Linne* år 1885 till chefen för Kungliga teatern för att få engagement vid dennes scen. Fadern, som var läkare i Horsens och säkerligen hela familjen, var mycket emot att dottern valde denna lefnadsbana, men för henne själf fanns intet val.

Hon erhöil äfven löfte att aflägga prof, hänförde sina stränga domare, bland annat de två berömda bröderna *Emil* och *Olaf Poulsen* och den man, hon senare äktade, professor *William Bloch*, under en längre följd af år scenin-

Efter porträtt.

FRU ANNA BLOCH.

Sticht: Bengt Sjöberg.

struktör vid Kungliga teatern.

Skall man i få ord säga hvad det är som har skaffat *Anna Bloch* publikens rätt så enastående beundran, bör det bli va: hennes unga kvinnogestalter. För otaliga äldre och yngre teaterbesökare framskymtar vid nämmandet af hennes namn ett helt galleri af unga flickor, lefvande och betagande, framställda af en själfull, djupt kännande kvinna. Hon skapade en renässans för *Heibergs* vaudeviller, och redan år 1888 firade hon en sann triumf med sin "*Trine Rar*" i *Heibergs* muntra stycke, som hör till Kungliga teaterns klassiska repertoar.

Hon förstod de unga flickorna såväl från längst försvunna dagar, som — och detta fullt så väl — från sin egen tid. I denna senare bemärkelse har hon också skapat en serie oförglömliga kvinnogestalter. Där *Hilda* i "*Fruen från havet*", nästan bristfärdig af spänning, där *Hedvig* i "*Vildanden*",

Efter porträtt.

Sticht: Bengt Sjöberg.

lilla Hedvig med det kärleksfulla hjärtat, stark och rörande i sin barnatro. Fru Bloch framställde *lilla Hedvig*, så att endast få ögon förbleivo torra.

Af andra roller äro *Anjukta* i "*Mörkrets Magt*", *Lady Teazle* i "*Bagtalelsens skole*", *Emily* i *Gustav Esmanns* kvicka, klassiska "*Den kære Familie*" och många, många andra.

Under de senaste åren har fru Bloch långt mera sällan än tidigare visat sig på Kungliga teaterns scen.

Man talade om oförrätter och om oenighet med de ledande. Säkert är att fru Bloch under de senaste två åren drabbats af missräkningar, medan hon ännu var kvar vid sin gamla teater.

För danskt scenlif har hon emellertid betydligt mycket, och när man vill veta namnen på de tre största danska scenkonstnärinnorna från denna

T. v.: ANNA BLOCH SOM TRINE RAR I „APRILNARRENE“, en af hennes allra första roller och den i och med hvilken hon slog igenom.

T. h.: ANNA BLOCH SOM HEDVIG I „VILDANDEN“

Efter porträtt.

Sticht: Bengt Sjöberg.

TORSTEN WINGE SOM GUSTAF III I AXEL BERGGRENS FOLKSKÅDESPEL "BELLMAN". uppfördt å Stadion. Det vackra porträttet återfinnes å omslagsvignetten i stort format.
Atelier Falkengren, Stölm.

med större program dit äfven förverkligats, och fredagen den 14 juni kunde Axel Berggrens stora folkskådespel *Bellman* uppföras där såsom upremiär. Som stycket var anlagdt, i breda lättfattliga drag, med dans, körsång och färgrika, glada dräkter blef intrycket däraf synnerligen gynnsamt. Gustaf III:s roll spelades på ett charmerande sätt af hr *Torsten Winge*, som gaf en god illusion af den store tjusarkonungen.

tid, måste svaret ögonblickligen bli: Betty Hennings, Betty Nansen och Anna Bloch. Hvar för sig representera de sina områden, och ingen af dem når högre än Anna Bloch på sitt som skapare af unga flickgestalter. I ett skimmer af leenden och täckhet skall hon förbli stående för erinringen och minnas länge. Kungliga teatern i Köpenhamn har med henne förlorat sin yppersta konstnärinna.
A. H.

Till bild å sid. 691.

Å *Götaverken* i Göteborg utbröt den 19 juli på eftermiddagen en ganska betydande *eldsvåda*, som ödelade ett par af verkstäderna,

Elden varnades just då arbetet för dagen var avslutadt. I en tjock rök, som snart klarnade till en stor eldspelare uppsteg den från östra ändan af pannverkstaden, hvilken är inrymd under samma tak som smedjan och plåtslagareverkstaden. Då en stark blåst rådde vid tillfället spred sig elden snart med förfärande hastighet äfven till dessa anläggningar. Såväl stadens som Lundby brandkår alarmerades omedelbart och hade jämte *Götaverkens* eget brandmanskap att utföra ett ovanligt svårt och riskfyllt släckningsarbete. Under detsamma blef en brandsoldat allvarligt skadad af det instörtande taket och måste i sanslöst tillstånd aföras till sjukhuset. Ett synnerligen kritiskt ögonblick inträffade under eldsvådan, då lå-

I dessa dagar då frågan om friluftsteater blir vit mer och mer aktuell låg det ju nära till hands att Sveriges största friluftssarena, Stadion, borde apteras till större folkskådespel. Här kunde massverkan, färger lif och den folkskådespelet ofta medföljande enkelheten i handling göra sig gällande, äfvensom Stadion ur rent akustisk synpunkt erbjuder vissa förträden.

I och med denna sommar har tanken på att förlägga en friluftsteater

gorna hotade att kasta sig öfver den på stapelbådden stående systerbåten till Bullaren, som nästa dag skulle sjösättas. Tack vare brandmanskapets berömvärdt duktiga arbete lyckades dock såväl denna som plåtslagareverkstaden räddas, medan de öfriga områdena i grund ödelades. Orsaken till branden tros vara från någon ässja kringflygande gnistor, som antändt trävirket.

Till bild å sid. 691.

Den som i dessa dagar färdas förbi Sänkverket vid Göteborgs hamn undgår icke att lägga märke till den stora seglaren som ligger i bojarna på strömmen. Det är A.-B. Svenska Handels- och Sjöfartskompaniets i Stockholm 4-mastade, bark "*Magda*", som här intager planklast på fjärran belägna länder.

Redan på långt håll aftecknar sig mot horisonten den höga resningen som när den respektabla höjden af ett ordnadt kyrktorn. Tyvärr är man, som fallet alltid är i hamnar, hänvisad betrakta skrofvat och den vackra riggen och endast ett försvinnande fåtal är förunnadt att på nära håll iakttaga en sådan seglare då den med samtliga klutar tillsatta tyst och värdigt glider öfver de vida vatnen.

Gör man en titt innanför relingarna frapperas man af den ordning och snygghet som är rådande ombord — detta så mycket mer som fartyget ifråga är en vanlig långtradare och ej någon speciellt för skoländamål med all möjlig komfort utrustad seglare.

"Magda" är byggd af järn år 1887 i Port Glasgow. Den måter i längd 283 fot, bredd 40,5 fot och har ett malladt djup af 24,5 fot samt lastar 3,300 tons d. w. "Magda" som tillhörde Rederiaktiebolaget Magda (hufvudredare Vidar R. Olburs) i Göteborg inköptes från Norge år 1915 och gick då under namnet "Erbrin" för att slutligen för jämt ett år sedan försäljas till Stockholm. Hvad storleken beträffar är "Magda" en af Sveriges allra största seglare — en rang som endast den stora från England inköpta träbyggda snedsegelaren "Phoenix" och Rederiaktiebolaget Transatlantics fullriggare "Vinga" (ex. "Bradlock") kunna göra henne stridig.
L. B.

En af den världsberömda venetianska mästaren *Montagnanas* violiner har funnit vägen till Sverige och varit utställd hos Svala och Söderlunds hofmusikhandel i Stockholm. Af de knappt trettio omtvistligt äkta instrument af Montagnana som existera, är det nu ifrågasvarande ett af de kostbaraste och dessutom synnerligen väl bevaradt. Det är signeradt *Dominicus Montagnana Subsignum Cremono Venatus 1749*.

Violinen tillhörde först greve *Comploy* i Venedig, som vid sin död testamenterade sin instrumentsamling till staden Verona. Staden sålde emellertid, otacksamt nog, hela samlingen på auktion, hvarvid violinen inropades af firman Hill and Sons i London, hvilka i sin tur på 1890-talet försålde den till en tysk samlare, efter hvilkes död den slutligen kom till Köpenhamn och nu senast till Stockholm, där den också, af allt att döma, kommer att stanna.

Dess pris står i direkt proportion till dess förnämliga anor och berömmelse — 20,000 kr. får nämligen den betala som vill bli ägare af densamma.

EN ÄKTA MONTAGNANA-VIOLIN I STOCKHOLM.

Foto. Malmström, Stölm.

Foto. Rahm, Stockholm.

SEGLINGSOLYCKAN VID NÄMDÖ.

De tre omkomnas kistor vid jordfästningen i Adolf Fredriks kyrka i Stockholm.
Text å nästa sida.

Kliche: Bengt Sjöbergparne.

VÄRLDSKRIGET.

För första gången sedan den stora västfrontsoffensiven inleddes har lyckan svikit de tyska vapnen, och den senaste operationen *Chateau Thierry Massiges* står i den långa raden af tyska stordåd ännu so men oklar punkt, en outredd gåta, hvars innebörd man ej är säker på om den skall tydas som ett illa maskeradt nederlag eller en väl maskerad och till sina ytterligare intensioner i högsta grad sorgfälligt beslöjad afsikt.

Hvad som hittills framstår med full tydlighet är att tyskarnas initiativ denna gång korsats af motståndarnas. Medan tyskarna alltså stå midt inne i de partiella strider hvori deras offensiv upplöste sig, kommer från franska sidan mellan *Marne* och *Aisne* ett oväntadt motdrag, hvori man får se det första snillrika uttrycket för general Fochs fältherretalang.

Partiella franska angrepp, som företogs ur skogarna vid *Villers Cotteret* röjde redan tidigare för tyskarna att en eventuell motstöt skulle komma från detta håll, eller närmare bestämt på fronsträckan mellan *Marne* — *Soissons*. Af skäl som ej låta sig skönjas, tyckas de dock ha varit mindre väl förberedda att mottaga den. Detta så mycket anmärkningsvärdare som detta frontafsnitt för tyskarna får anses utgöra närmaste vägen till Paris, hvilket efter deras senaste framträngande låg starkt hotadt.

Det är den 19 juli som fransmännens stora motdrag infaller. Under betäckning af täta pansareskadrar gå franska och amerikanska trupper till anfall mellan *Chateau Thierry* och *Soissons* på en front af 45 kilometer. Utan kraftigare motstånd uppgifva tyskarna sina ställningar söder om *Marne*, öfverlämna den nyligen så blodigt eröfrade bron, ett stort antal byar och annan terräng framför *Soissons* och *Chateau Thierry* i motståndarnas händer. Det samtidiga uppgifvandet af en hel del artilleri, äfven af gröfsta kaliber, tyder ej på att återtagets skett frivilligt och förberedt. Resultatet i fångantal af de båda offensiverna är dock ungefär detsamma i det att fransmän och tyskar kunna räkna en ömsesidig vinst af cirka 20,000 man.

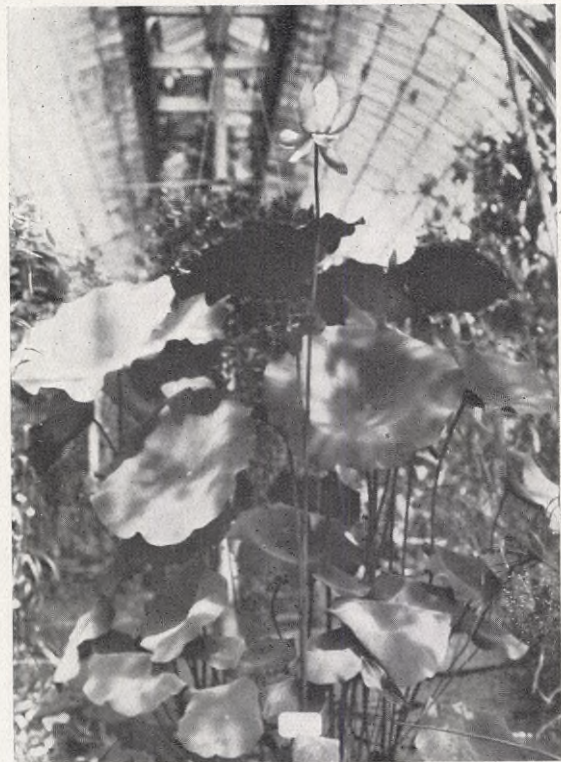
Här föreligger alltså snarare ett minus än ett plus af den senaste tyska offensiven. Den alltför snabba slutledningen att den högsta tyska militära krigsledningen misstagit sig kanske man dock får dröja att draga, tills fortsättningen visat, hvad denna stridernas

gång på schackbrädet innebär för själfva afgörandet.

De ständigt cirkulerande sensationsnyheterna om *extsarens öde* ha nu tagit en autentisk form och man får anse bekräftadt att den olycklige monarken på order af bolschewikregeringen den 16 juli bragtes om lifvet i *Jekaterinenburg* genom arkebusering.

För blomsterälskare har det varit en upplevelse att i dessa dagar få se den underbara *lotusblomman* slå ut sin blekröda kalk i växthuset i Göteborgs Trädgårdsförening. Det är första gången Indiens heliga blomma på denna plats visar sin blommande fågning och helt naturligt har den sällsynta händelsen lockat massor af åskådare till växthuset. Detta har

för öfrigt haft ännu en attraktion under senaste tiden nämligen de osedvanligt praktfulla främmande näckrosorna i sällsamma färger och med taggiga blad. Sedan lotusen börjat blomma är den dock drottningen öfver alla i den lilla damm hvaröfver den höjer sin imponanta växt vid hvars egendomliga blomma legenden fäst ett skimmer af saga och poesi.

H. 8 Da GÖTEBORGSFOTOGRAFF.

Kliche: Bengt Sjöbergparne.

LOTUS, "INDIENS HELIGA BLOMMA", I FULL PRAKT I GÖTEBORGS TRÄDGÅRDSFÖRENING.

Foto. Ruhe, Höganäs.

PRINSARNE GUSTAF ADOLF OCH SIGVARD BESE HÖGANÄS GRUFVOR DEN 22 JULI. I grufdräkt vid nedstigningen. Mannen med skägget har en gång störtat ned i grufvan, ett lifsfarligt fall om 110 meter; han blef nu föreställd för prinsarne.

Regeringen har förordnat t. f. kabinetssekreteraren i Utrikesdepartementet, kanslirådet och afdelningschefen i samma departement *A. J. P. Adlercreutz* till envoyé extraordinaire och ministre plénipotentiaire hos Schweiziska edsförbundet.

Sveriges nye minister i Bern är född år 1871. Efter att år 1896 ha aflagt jur. kandidatexamen i Upsala och efter tingstjänstgöring haft förordnanden som fiskal och adjungerande ledamot i Svea hofrätt blef han 1907 ledamot af de internationella domstolarna i Egypten. Häriifrån kom han i april 1917 öfver till Paris som tillförordnad legationssekreterare och återvände ett halfår senare till Sverige, där han i november blef kansliråd och chef för Utrikesdepartementets rättsafdelning samtidigt som t. f. kabinetssekreterare.

A. J. P. Adlercreutz, Stockholm

A. J. P. ADLERCREUTZ, nyutnämnd envoyé och ministre plénipotentiaire i Bern.

Text till bild å föreg. sida.

En gripande sorgceakt ägde söndagen den 21 juli rum i Adolf Fredriks kyrka i Stockholm, då stoften efter de vid drunkningsolyckan vid Nämdö så sorgligt omkomna syskonen *Mats* och *Sonja Hasselrot* och den senares fästman, banktjänstemannen *Erik Puke* vigdes till den sista hvilan.

Som bekant inträffade den beklagliga segelolyckan söndagen den 14 juli vid Västankvik å Nämdö. De omkomna hade i en segelsnipa gifvit sig ut för att segla. Knappt hade emellertid snipen kommit omkring 300 meter från kajen, förrän den af okänd anledning kantrade och ögonblickligen gick till botten. De förölyckade syskonen voro barn till kyrkoherden i Adolf Fredriks församling *C. R. Hasselrot* och dennes maka född *Georgii Amanuensen*, e. o. hofrättsnotarien, jur. kand. *Mats Hasselrot* var född år 1893 och systemen *Sonja* år 1896. Banktjänstemannen *Erik Puke*, son till framlidne kommandören vid flottan *C. A. Puke* och dennes efterlämnade maka, var endast 25 år gammal.

MÄRKET MYOSOTIS.

FÖR HVAR 8 DAG AF **MARIKA STJERNSTEDT.**

I.

AMMA DAG som författaren Hilding Beck lyft honorarett för tredje upplagan af sin novellbok, tog han skäringsbåten ut till Åttinge, där hans föräldrar sedan årtal hyrde sommar-nöje.

Han gick från Mästersamuelsgatan ner öfver Kungsträdgården, och i bröstfickan låg plånboken med alla hundrakronesedlarna. En tredje upplaga var något han icke upplefvat förut. Med knapphet hade visserligen hans debutbok — också noveller — nått en liten andra upplaga; men sedan hade det varit flau i två, tre år. Och så nu, i vår, denna oväntade framgång. På några veckor. Hjärtat svällde i hans bröst, i hvarje fall kändes det så, och han tyckte stundtals att plånboken tryckte på det, så att det nästan gjorde ondt — af lycka.

Till ingen skulle Hilding Beck erkänt denna stormande lyckoförnimmelse. Midt för Carl XIII mötte han en gammal kamrat, som liknöjdt framkastade: — Nå din bok går ju bra? Och han svarade lika liknöjdt: — Ja, det påstås så... Men när den andre föreslog att man skulle äta middag tillsammans, kände han ögonblickligen, att det skulle vara honom komplett omöjligt att umgås en hel afton med denna tröga, ointresserade, hvardagliga människa där, och han skylle på brådska till båten för att genast bli honom kvitt igen.

I samfundet *De Nio* har i dagarna förrättats val efter de afgångna ledamöterna d:r Selma Lagerlöf och fröken Anna Maria Roos. Den ena af de två nya ledamöterna hvarpå valet föll är en af Sveriges mest framstående kvinnliga novellister, författarinnan, friherrinnan *Marika Stjernstedt*.

För H. 8 D:s läsekrets torde friherrinnan Stjernstedts såväl namn som verk vara väl kända och högt skattade. Redan vid sitt första framträdande i mycket unga år under pseudonymen Mark Stern röjde hon en själfständig begåfning som band stora löften vid sig. Hennes senare och mera mogna arbeten ha icke blott in friat dessa löften utan äfven skänkt oss en ängslande, suggestiv berättare-som i val och behärskning af sina ämnen intar ett rum för sig i vår yngre litteratur.

Kan man litterärt tala om fysionomier är Marika Stjernstedts författarfysionomi icke utprägladt svensk. Därtill är den trots sin dagsklara intellektualism för varmblodig och några nyanser för mörk. På ett markantare sätt än andras är hennes hjärna organiserad för den starka stämningen, den dramatiska situationen, det kulminerande ögonblicket. Hon håller i spänning som få med rent konstnärliga medel — den korta satsen, det blixtnabbt målade uttrycket, det stundtals andlösa staccato-tempo öfver orden. Det är en skicklighet som lika mycket är formens som intellektets.

Ja, han var lycklig. Tjugosju år, fyra böcker bakom sig, af hvilka ändtligen den fjärde gör lycka. Och icke oförtjänt — det kände han. Han var ingen arri-vist. Han betalade gärna hvad han fick. Han hade betalt med arbete, med eftertanke, med kamp och brottning, det hade han. Han hade icke tänkt på att behaga, göra intryck, göra sig: han hade blott velat ge hvad som verkligen bodde i hans innersta, och ge det på sådant sätt att han själf kunde vara nöjd — sak samma med alla andra. Och så hade framgången kommit! Nu gick han och smakade på den, gick och upprepade för sig själf ord, satser, hela sidor ur boken, om hvilka han tänkte att just dessa var det, som betingat dess succès... Bra, bra! tänkte han därvid — han kunde inte hålla det tillbaka: Utmärkt! Det finns någonting inom mig — någonting. Hvem vet hvart det bär? Jag har kanske i grunden varit benägen att underskatta mig själf. Nu vaknar jag upp!

Han mötte bekanta, hälsades, hälsade. En strålande junidag. Glada, vänliga ansikten öfverallt. Där, tänka alla dessa människor — tänkte han själf — går författaren Hilding Beck. Den unge novellisten. Tredje upplagan. Talang. Hilding Beck, Hilding Beck! Talang, talang, Elegans. Fin känsla. Temperament... Ord ur recensioner droppade ner i hans medvetande, ljufva som manna, och han tyckte han läste dem alla på de mötandes ansikten.

På Norrbro häjdades han igen, nu af två unga damer. Också de ha läst min bok, för det genom hans

Till Marika Stjernstedts bästa och för hennes dikt-art mest representativa arbeten hör den för åtskilliga år sedan utkomna romanen *Gena*. Äfven långt, långt efter den är läst och halft förgäten skimra enstaka ställen likt enstaka pärlor i ett annars dunkelt band klart och lysande för minnet och ange hur den sammanhållande tråden löper. Vid genomläsandet af densamma får man intrycket att författarinnan menat denna skildring med dess många ypperliga detaljer symboliskt.

Bland öfriga hennes arbeten må framhållas *Det röda inslaget*, *Trilogien April*, *Lilas äktenskap*, *Lands-höfdingens dotter* och *Alma Wittfogels rykte* där såsom oftast i hennes författarskap erotikens och äktenskapets problem upptagas på ett för en kvinna ovanligt själfständigt sätt. Under krigsåren har Marika Stjernstedt företagit studieresor i Frankrike för att sedan vid hemkomsten skildra sina intryck därifrån. Hennes varma sympatier för det numera så olyckliga landet, på hvars jord hon tidigare och under lyckligare förhållanden lärt älska den franska kulturen och civilisationen, är förklarlig.

En iltig och högt värderad medarbetare är Marika Stjernstedt som novellist väl känd för H. 8 D:s läsare genom de bidrag hon haft inne i denna tidnings spalter. "*Märket Myosotis*" utgör ett nytt vittnesbörd om hennes stora berättartalang.

Marika Stjernstedt

fufvud. Men de ville blott ha hans systers adress. Han gaf den och blef stående — vända med damerna hann han ju ej, men han ville åtminstone dröja litet, höra hvad de skulle säga vidare.

— Så'n vacker dag, sade den ena, och hennes vackra ögon lyste.

— Att ni är kvar i stan, sade den andra.

— Jag reser just nu ut på landet svarade han. Har bara varit inne och lyft honoraret till en liten tredje upplaga, tillade han med ett leende.

— Så? sade den vackra damen vänligt. Har ni gifvit ut en bok nu igen? Det visste jag inte. Gratulerar.

Mer blef det ej, och det stämde en smula ner hans humör.

Fruntimmer veta aldrig någonting, tänkte han och tog hastigt farväl. Men verkligt nedstämd kunde han inte bli af en dylik bagatell.

Öfver Strömmen seglade mäsarna, hvita mot det blå, den blåa himlen, en lyckodags oändliga blåhet, glans och jubel. De flesta skulle inte tro, tänkte han, att jag kan vara så glad för en tredje upplaga, trots allt. De skulle, om de såge in i mitt hjärta, tro att jag var kär och att jag fått ja af min älskade. Men hvad är kärleken och allt ömt joller mot medvetandet att vara något, att kunna något, att framför sig ha öppna dörrar, att äga förtroende till sig själf — att äga tro. *Tro!* O, Gud, hvad är själfva kärleken mot detta!...

Så gingo Hilding Becks tankar, medan han nu i litet raskare takt, ty han hade sett på klockan, styrde stegen ned mot Skeppsbron. För världens ögon, dina och mina kalla ögon, tedde han sig under tiden helt enkelt som en liten spenslig man, hvarken vacker eller ful, tjugosju år, klädd i ljusgrå sommarkostym och författare till en novellsamling, som råkat träffa tre eller fyra tusen människors smak den våren, eller kanske bara köpts ändå, därför att ingen annan bok den våren blifvit fördelaktigare omtalad i Stockholm. Tre eller fyra tusen människor är inte så mycket, taget på Sveriges några miljoner, och det är ännu mindre om man kommer ihåg alla, som köpa böcker litet hvarstans här på jorden, goda som dåliga, mest de senare, om man tänker sig dem sedda från Guds ögas säkra synvinkel. Så gå våra reflektioner, obarmhärtigt nog, inför Hilding Becks stora succès — men själf hade han ännu sina illusioner i behåll, och de gäfvu hans unga ansikte en ny uttrycksfullhet, som likväl var något värd, och var vacker. Ty han missunnade i den stunden ingen annan människa någonting lyckligt eller godt.

När han i sista stund kommit ombord på båten, gick han ner i försalongen, hvilken, i likhet med försalongen på många skärgårdsbåtar, fungerade som matsal. Han hade två timmars färd framför sig, och han ämnade äta middag. I matsalongen voro två långa golfasta bord längs de två sofforna, det ena med duk, det andra utan, och, som vanligt, smörgåsbord dukadt på kommoden närmast dörren. Hilding Beck satte sig vid bordet med duk. Endast en gäst satt där förut, en liten gubbe. Vid det andra bordet sutto tre bönder. Från fonden närmade sig restauratriken, den manhaftiga fröken Ömansson, och hälsade igenkännande på den unge författaren, hvilken hon nu sett på denna traden i öfver tio år.

— Jag har allt läst i bladen om kandidatens bok, sade hon med en jättinnas välvilliga leende.

— Har inte fröken Ömansson läst själfva boken? frågade Beck, angenämt berörd. Då skall fröken Ömansson få den af mig.

— Jo, jag tackar, jag! Det var en ära! — Därpå vände hon sig till den lille gubben:

— Är det bestämdt något?

— Får jag en half pilsner, svarades lågmält.

— Ingenting mera?

— Nej tack.

— Då får det bli vid det andra bordet, sade fröken Ömansson kallt och såg bort till bordet utan duk, där de tre bönderna redan hickade öfver sina ölhalfvor. Och fröken Ömanssons blick befäste därvid uttrycksfullt det sociala svalget mellan de två borden i verkligheten endast skilda genom en distans af omkring fyra steg.

Den lille gubben gjorde hastigt en rörelse som för att resa sig, men besinnade sig och sade, lika lågmält som nyss:

— Jag får då be om en bifstek.

Hilding Beck beställde middag: grönsoppa, lammkött, dessert. En kvarts portvin. Han reste sig och gick till smörgåsbordet, samt började välja bland dess delikatesser. Medan han stod där med en assiett i handen, kom han att kasta en blick tillbaka på sitt bord och observerade nu ändtligen litet närmare den lille gubben,

Sedd med världens ögon, dina, mina och Hilding Becks, var han omkring femtio år, eller kanske något mera, liten, torr, grå, böjd och synnerligen ödmjuk. Kläderna snygga, men gamla, gamla. Svart bonjour af snitt, tjugo år gammalt. Ansiktsuttrycket bekymradt, upptaget, slitet. Och bredvid gubben i soffan, låg en nött svart skinnportfölj, som tycktes innehålla papper.

När unge Beck ätit färdigt sitt smörgåsbord, gick han tillbaka till sin plats. Den lille gubbens grannskap var honom inte särskildt angenämt. Hvem finner väl fattigdomen vara ett angenämt grannskap? Och just fattigdom var det gubben utstrålade, icke oblygt, utan tvärt om med ett penibelt tafatt försök att mycket hellre se ut som alla andra, än som en fattigdomens oomtivistliga representant. Emellertid var vår vän den unge novellisten en alltför välupfostrad och äfven alltför godhjärtad person att på minsta sätt vilja visa sitt obehag. Han satte sig därför lugnt, fick sin soppa och började äta, medan den lille gubbens bifstek och pilsnerhalva ännu dröjde något.

Plötsligt öppnade gubben sin mun och lät höra sin lågmälda, undfallande röst igen:

— Förlåt mig, sade han, det är ju författaren Beck jag har den äran tala med?

— Jo, svarade Hilding artigt.

Han såg på gubben, och märkte att gubbens ögon nu lyste. Gubben har läst min bok, för det igenom honom, och plötsligt kände han en intensiv, lycklig stolthet vid föreställningen om att med sina ord ha kunnat göra ett så starkt intryck på denna varelse i tillvarons skymundan... Faktum var, att gubbens grå, nyss så slocknade blick nu brann som om tusen tankar tändts därinnanför och börjat flamma likt små eldslågor. Gubben log med sin blåaktiga tunna gubbmun, och ett billigt tandgarnityr glänste elfbensgult som pianotangenter därinne. Han såg litet fång, men öfverlycklig ut.

— Se, sade han, också jag skrifer litet... Jag vet inte, om jag är bekant... märket Myosotis. Det är jag.

Mitt namn tillade han därpå litet lägre, är eljes Holmgren. Men, som sagt, jag tecknar alltid Myosotis. Kanske herr Beck någon gång har läst...?

Hilding såg på gubben, framför hvilken fröken Ömansson nu ändtligen ställt den rekvirerade bifsteken. Tänderna glänste, ögonen lyste; en förklarad eld brann därinne, den var inte att misstaga sig på det var lycka, det var tro.

— Herr Beck har nog en och annan gång träffat på min signatur? Det är ju visserligen inte allt jag får antaget. Långt ifrån allt... Min böjelse ligger åt det mystiska, det trolska — det är inte tidens smak.

— Jo, jo, muhlade Beck undvikande, jo, naturligtvis har jag sett, herr jag läst...

Gubben lät höra ett litet skrockande skratt, som kom löständerna att smälla till.

— Det är nu trettio år sedan, sade han förtroligare, som jag första gången fick någonting antaget. Ja, jag hade ju gjort försök dessförinnan också. Trettio år. Men ännu har jag ju inte lyckats bli något mera allmänt bekant. Se, svårigheten är att få förläggare.

Han sänkte rösten som till ett afslöjande:

— Man måste först tillhöra kotterierna, hviskade han.

— Herr Holmgren misstar sig, svarade Hilding Beck. Jag försäkrar. Om ett manuskript verkligen är godt nog, kan det säkert få förläggare.

Vid dessa ord började gubbens ögon villrådigt flaxa öfver bordet, och den ursprungliga askgråheten öfver hela hans person kom tillbaka. Det gjorde den unge mannen ondt, och han tillade vänligt:

— Jaja, man kan ju också ha otur. Men herr Holmgren låter sin bifstek kallna.

(Hur i Herrans namn skall jag bli af med gubben! tänkte han).

De äto en stund under tystnad. Vid II klassbordet midt emot dem i salongen lallades bönderna öfver sina glas. Så började gubben på nytt, oförtrutet:

— Jag vet inte om herr Beck kanske observerade min historia, Älfvake, andra söndagen i april, i Stockholms-Tidningen? En liten fin bit, om jag skall säga det själf. Just i min smak. Trolskt. Den hade refyserats på skilda håll fyra gånger, jaha, fyra, men se, då arbetar jag om, och ibland går det till slut. Jag tror, ser herr Beck, att en dag kommer man nog att gräfvu upp märket Myosotis. Det finns saker jag har skrivit, som ingen annan skulle kunnat skildra på samma sätt, det vet jag, men det är det, att man måste tillhöra kotterierna för att bli mera allmänt omtalad. Dock — det är för mig en bisak: bara hvad jag skrivit blir tryckt, är jag glad. Då vet jag ändå att jag blir läst, man kan tala om mig åtminstone man och man emellan. Och jag är inte ledsen, om den stora framgången inte skulle komma förän efter min död. Men... men... Jag, jag tänkte nog annorlunda då, för trettio år sedan, men — men. Trettio år, ja.

Hilding Beck hade fått sin dessert och portvinet. Han erbjöd ett glas.

— Tack, tack, svarade den andre, innerligt gärna. Det är inte så ofta ett glas godt vin vankas för mig, skall jag säga. Jag drack gärna godt vin förr. Förr...

— Skål, herr Holmgren.

— Jag tackar mjukast.

Och gubben drack sörplande, med slutna ögon. Ett trött och ödmjukt uttryck hade åter kommit öfver hans ansikte, som om den plötsligt framvällande förtrolighet, han nyss hängifvit sig åt, mattat ut honom.

— Nej, som sagt, muvlade han, det är inte ofta jag dricker vin. Låt mig se, fem år sedan sist. Det var på en begrafning. Men det betyder ingenting. Jag lefver i min sagovärld. Just sådan jag skildrar den, för rätten, då förstår herr Beck.

Plötsligt ställde han glaset ifrån sig och grep efter den slitna portföljen, som legat bredvid honom.

— Herr Beck, sade han, ni har varit så vänlig emot mig. Jag försäkrar er, en sådan här stund, litet förtroligt prat — kolleger emellan, vågar jag väl säga? — och ett glas vin, det gör godt i en gammal drömmare som jag. Det vill säga, jag tål det egentligen inte, men... Får jag lof att fråga: tillåter herr Beck att jag lämnar er manuskriptet här? (Han letade fram en skrynklig bunt fullskrifna gula hamppappersark ur portföljen). Jag var uppe med det på tidningen i dag. Det var just mitt ärende till Stockholm, jag kostar på mig resan, det är bättre än att skicka på posten, har jag märkt... Själva Svenska Dagbladet,

hviskade han till: Men det lyckades ändå inte. Det är nu sätte gången det misslyckas. Det skulle glädja mig, om ni viile läsa det. Jag tror ni skulle tänka som jag, att det är det bästa jag någonsin skrivit. Det bästa...

Plötsligt hade något bedjande börjat efterträda själfvilliten från nyss. Gubben sänkte rösten, ögonen flaxade åter planlöst öfver bordet. Han afbröt sig och munnen tuggade blott mm... mm.

— Herr Beck, kom det slutligen igen, snabbare, herr Beck har kanske mera förbindelser än jag. Det är troligt. Lefver midt i världen, i vimlet... Ett par ord,, en... liten rekommendation af herr Beck skulle kanske kunna vara till stor nytta för mitt verk. Som sagt, det är ett godt verk, det förstår jag själf. Men — mm... mm.

Och med ens såg gubben med sina grå, trötta gamla ögon rätt in i Hilding Becks. Fattigdom, fattigdom, lyste det därur. Oförtäckt. Oförställt. Trettio års sträfvanden. Refysering efter refysering. Och i all denna aska, en enda blek, patetisk låga — *twiflets*. Ordens rus hade förflyktigats, eller var det istället vinets lätta rus, som tvungit fram sanningen, den nakna verkligheten i det gnagande, innersta, hemliga tviflet?... Och som han såg det, högg något Hilding Beck för hjärtat, ett stygn, ett ondt — liksom då minnet af brännande kval oväntadt, ohyggligt, lefver upp igen midt i en lyckodag. Han frös till.

— Ja, ja, sade han bråskande. Ge mig bara manuskriptet, herr Holmgren.

*

Några dagar senare postades på ett af Stockholms postkontor ett rekommenderadt bref, innehållande femtio kronor. Afsändaren var Hilding Beck, adressaten herr Holmgren, litteratör. I brevet upplystes, att det intressanta manuskriptet, som märket Myosotis godhetsfullt anförtrott herr Beck tyvärr förkommit på den redaktion, dit det lämnats, och att därför härmed skadeersättning afsändes, motsvarande som belopp det honorar, hvilket utan tvifvel skulle betalats vid historiens antagande.

På aftonen berättade Beck episoden i ett kamratsällskap.

— Och hur var manuskriptet? frågades.

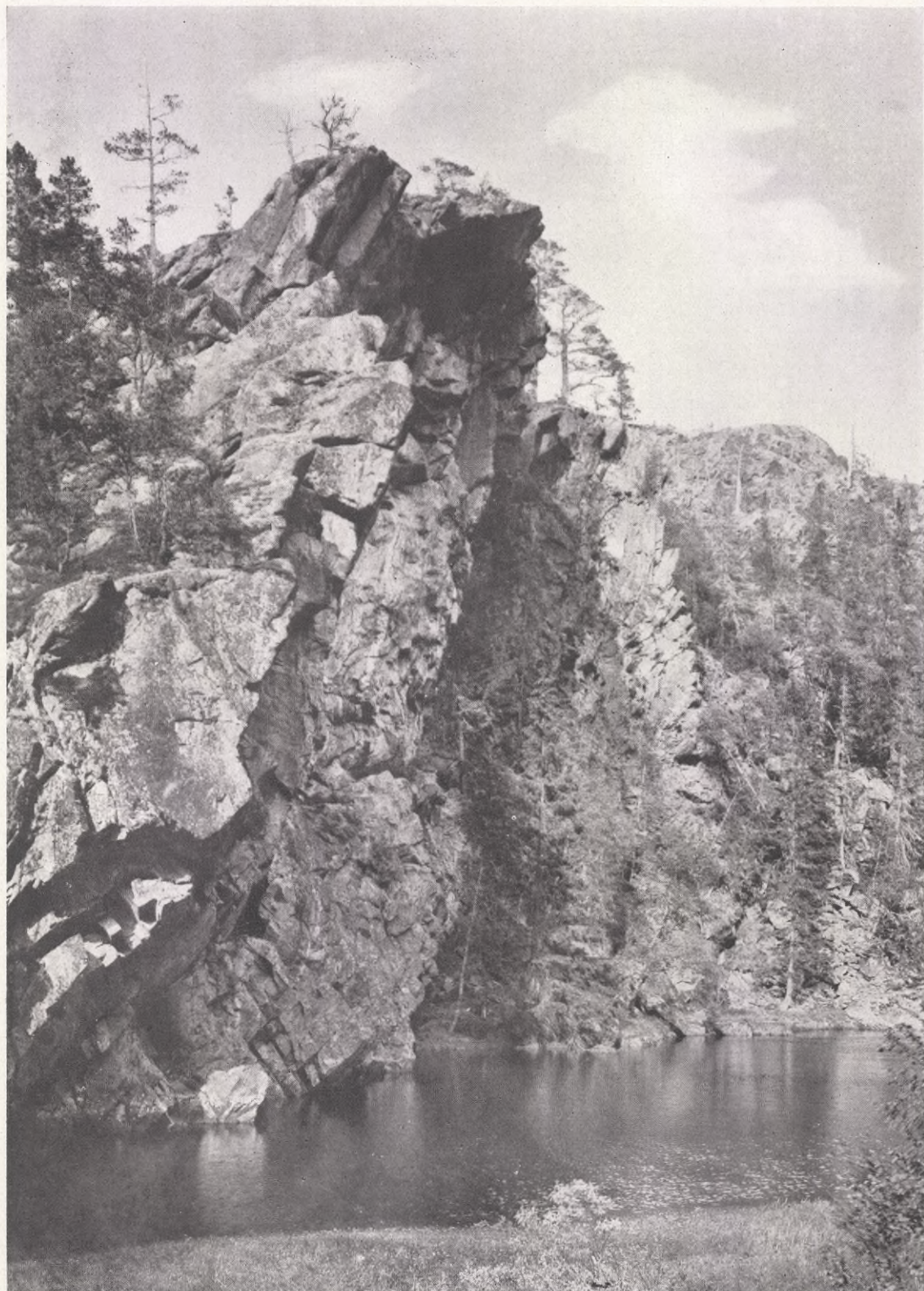
— Komplet omöjligt.

— Hyggligt af dig att göra så mycket af det hela, sade någon.

— Jag vet inte, svarade Beck. Så länge gubben satt där befängd och öfverlycklig tänkte jag bara på illusionens välsignade spel med oss alla. Men när jag förstod, att han i grunden inte trodde, inte bergfast trodde, när jag ett ögonblick läste i hans gamla vissna ansikte, att det, som gnagt och gnagde hans själs rötter var osäkerheten och tviflet, då kände jag plötsligt att vi voro bröder, med skyldighet att hjälpa hvarandra. Och i ett blixtnabbt ängestmoment tyckte jag, att det var jag, som satt där i hans ställe, och att min tredje upplaga, mina vackra recensioner och mitt runda honorar voro bara en dröm, betydande ingenting — ingenting! Och Gud vet, om den tanken släppt mig riktigt ännu...

Text till bild å sid. 700.

Ett af de ståtligaste naturscenerierna i Storliens omgifningar är det på gränsen mellan Norge och Sverige i en djup dalklyfta framrösende fallet *Brudslöjan*. Nedstigningen dit sker utför en ytterst oändlig på sina ställen starkt sluttande terräng, hvars vilda pittoreska skönhet starkare och starkare genombrusas af fallets mäktiga dån. Därnere, djupt under de å ömse håll framspringande klippmassiven och knappt skönjbara härifrån forsa de väldiga vattenmassorna fram. Först vid fallets fot får man dock ett verkligt begrepp om hvilken storslagen anblick *Brudslöjan* erbjuder, där den i strida, snöhvita strömmar störtar fram i det egendomligt grönfärgade ljuset mellan det svenska och norska fjällandets höga mörka klippvägar.

EN UNIK BILD AF "BRUDSLÖJAN", tagen ofvanför vattenfallet och således på den svåråtkomliga svenska sidan. Fallet ligger som bekant på Jämtlands-gränsen till Norge.

Foto. G. Reimers, Gäfle.

A. P. LINDBERG.
F. d. Skrädd.-mästare. — Göte-
teborg. — 75 år 22 juli.*

L. BÄCKVALL.
Arkitekt. — Stockholm.
60 år 19 juli.*

A. O. BRAMBECK.
Ingeniör v Sv. sockerfabr. a. b.
Göteborg. — 60 år 21 juli.

I. ÖHLIN.
Grosshandl. — Stockholm.
50 år 18 juli.

A. L. MOLL.
Riksbanksfullmäktig. — Sthlm.
60 år 24 juli.*

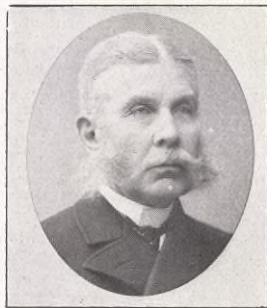
C. G. FINEMAN.
Förest. f. Naut-Meteorolog.
Byrån. - Stockh. - 60 år 31 juli.*

E. S. W. HEDERSTIERNA.
Major. — Vexjö.
60 år 30 juli.*

C. I. LINDFORS.
Kapten. — Piteå.
55 år 30 juli.*

K. G. VON EHRENHEIM †.
F. d. Öfverste. — Stockholm.
F. 30. † 24 juli.*

C. G. AF GEIJERSTAM †.
F. d. Trafikchef. — Sköfde.
F. 36. † 19 juli.*

S. E. RINMAN †.
F. d. Assuransdirektör.
Göteborg. — F. 38. † 16 juli.*

P. ÅKESSON †.
F. d. godsägare. — Åkarp.
F. 42. † 10 juli.*

J. F. TRYBOM †.
Kyrkoherde. — Malexander.
F. 49. † 30 juni.

G. JONSON †.
Stadskamrer. — Skellefteå.
F. 52. † 30 juni.*

A. G. FLORÉN †.
Regementsveterinär. — Upsala
F. 60. † 2 juli.*

**Porträtt till veckans
Porträttgalleri**

böra vara af möjligast sena
datum för att införas.

Uppgifter till porträtt

böra ansluta sig till frågoformulär från redaktionen. Särskildt påpekas nödvändigheten af att alla förnäm angivnas med tilltalsnamnet helt utskrifvet och understruket. Förbiseende härutinnan ute sluter biografi.

Porträtt och biografi

införas efter begäran från Redaktionen, som också bär kostnaderna. Förslag emottagas gerna.

* Data å nästa sida.

Den 19 juli öppnades i Malmö en ull- och fårutställning, den första af sitt slag i Sverige sedan den stora ullmarknaden upphörde i början af 1860-talet. Utställningen var ett intressant och värdefullt vittnesbörd om betydelsen af en svensk fårafvel för vår inhemska klädesfabrikation. Densamma omfattade pälsar från samtliga de tre raser, som äro föremål för premieringen inom länet: Oxfordown, Schropshire och Cheviot.

Utställningens intressantaste afdelning var en af A.-B. Drags fabriker i Norrköping arrangerad monter, hvarvid visades ett 50-tal tyger utslutande tillverkade af svensk ull.

Vid utställningen förrättades äfven prisbedömning, hvari deltog en representant för enhvar Svenska yllefabrikanternas förening, Svenska hemslöjdsföreningarnas riksförbund och Svenska

Foto. Ohm, Malmö.

**SVERIGES FÖRSTA ULL- OCH FÅR-
UTSTÄLLNING I MALMÖ. Prisbe-
dömningen.**

långodsfabrikanternas förening jämte två representanter för hushållningssällskapet. Ett flertal pris utdelades.

(TILLHÖR VECKANS PORTRÄTTGALLERI.)

ANDERS PETER LINDBERG. Inneh. på sin tid skrädderiäffär. Under många år styr-led. i Fvang. miss.-fören. samt under 30 år egnat Göteborgs fattigv. ett verksamt intresse.

LARS BÄCKVALL. Utex. fr. Tekn. högsk. afd. ark. 91, vist. i Amerika 91-94, sedan sistn. är arkitekt i Stockholm; utf. ritn. t. ett flertal byggn. af olika slag, bedr. byggv.-verksamhet o. inneh. kontr. befattn. En af bild. af Byggmäst.-fören. muraryrkeskola o. verk. der under dess första år.

VICTOR MOLL. Anst. v. Allm. hyp. banken 86, kamr. 96-08, fullmäktig i Riksgäldskontoret 05-12; verkst. dir. v. Sv. allm. hyp. bank 08-12, fullmäktig o. förste dep. i Riksbanken sedan sistn. år. Led. af Riksd. A. K. 02-08, suppl. i bankutsk. 03-05, ord. 06; led. af konst.-utsk. 07, af bevilln.-utsk. 08. Öfverrevisor v. Stat. jernv. sedan 08, ordf. i styr. f. ensk. jernv. pens.-kassa sedan 09.

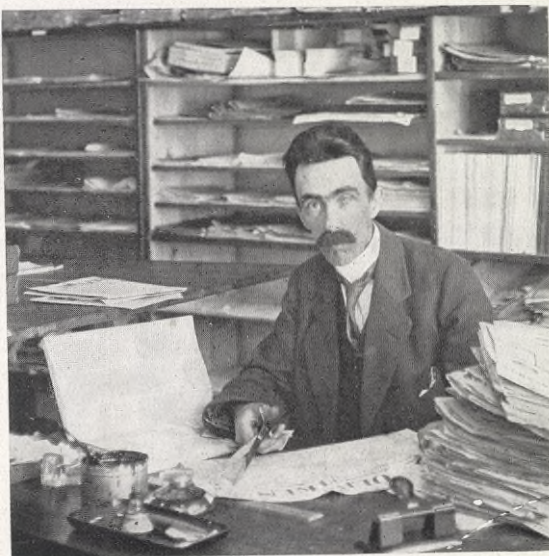
GOTTFRID FINEMAN. Stud. 76, fil. dr 89, lär. v. Ultuna landtblr. inst. 81-83, docent i meteorologi v. Ups. univ. 89-95, vik. lär. v. Sjökr.-skolan 91, ord. lär. i fysik der 99-04; förestånd. f. förbered. sjökr.-skolan 94-95 o. 96-01; förestånd. o. chef f. Nautisk-meteorolog. byrån sedan 04. Led. f. Sverige af Internat. jordmättningskonf. Styr.-led. i Granfors a.-b., Rockhammars bruks a.-b., Faxelivens kraft a.-b. m. fl.

ERLAND HEDERSTIERNA. Ujtn. v. Kronob. reg. 79, kapt. 1900, afsk. 02, major i an 08. Sedan 96 skattmäst. i Hushålln.-sällsk. o. led. af dess förvaltn.-utsk. samt tilld. Sällskapets guldmed. 16. Jourh. dir. i Smål. e. banks afd.-kontor sedan 07. Stadsfullm. sedan 08.

CARL ISAK LINDFORSS. Ujtn. v. Norrb. fältjäg.-kår 87, kapt. 03, i res. 13. Ordf. i drätselkamm. o. v. ordf. i stadsfullm. Gymn.-lär.

Initiativfvet till ett kristids-museum har tagits af expeditionsföreståndaren inom folkhushållningskommissionens upplysningsafdelning N. O. OSSIAN HÅKANSSON. Början är redan för längesedan gjord med insamlade af alla tidningsnotiser och artiklar jämte andra urkunder och papper, som på ett eller annat sätt beröra dyrtiden. En annan del af det tilltänkta museet upptager myndigheternas skrivelser och förordningar, koncept och original till de stora ransoneringsplanerna samt alla under dyrtiden införda kort och hithörande materialier. En vidlyftig afdelning är fotografisamlingen, upptagande fotografier öfver alla under kristiden inrättade centralkök, bil-

Vidst. bild:
INITIATIVTAGARE TILL ETT
KRISTIDSMUSEUM: N. H.
OSSIAN HÅKANSSON expeditionsföreståndare i F. H.
K:s upplysningsafdelning.

KARL von EHRENHEIM †. Ujtn. v. Lifreg. gren.-kår 54, öfverstelöjtn o. sek.-chef 84-93, öfverste i an 91.

CARL AF GELJERSTAM †. Utex. fr. Chalmerska inst. 56, tjgi. v. västra stambanebygg. ss. nivållör o. distr. ing.; stat. insp. v. Klismo 62, v. Söder- telje 67, v. Katrineholm 72, i Norrköping 73-97 v. afsked m. pens. Traf.- chef v. den nyöppn. Norrköp.-Söderköp.-Vikbolandets jern 97-07; på sin tid ordf. i styr. f. Stat. jernv. understödsfören. Sedan 09 bosatt i Sköfde. På 60-talet bat. befälh. v. Skarpskytt-kåren i Norrk. Hög frimur. o. ss. sådan den äldste i landet.

ENGELBERT RINMAN †. Efter afl. svensk o. engelsk sjökaptensex. befälh. på eng. segelfartyg på kustfart Kina-Japan. Derefter befälhåfvare å svenska seglare o. ångare, senast ång. Kung Ring på traden Göteborg-London; verkst. dir. f. Sv. allm. sjöförsäkr. a.-b. 74-08. Egnade ett varmt andligt intresse å kyrkliga förhållanden. sersk. åt Evang. missfören.

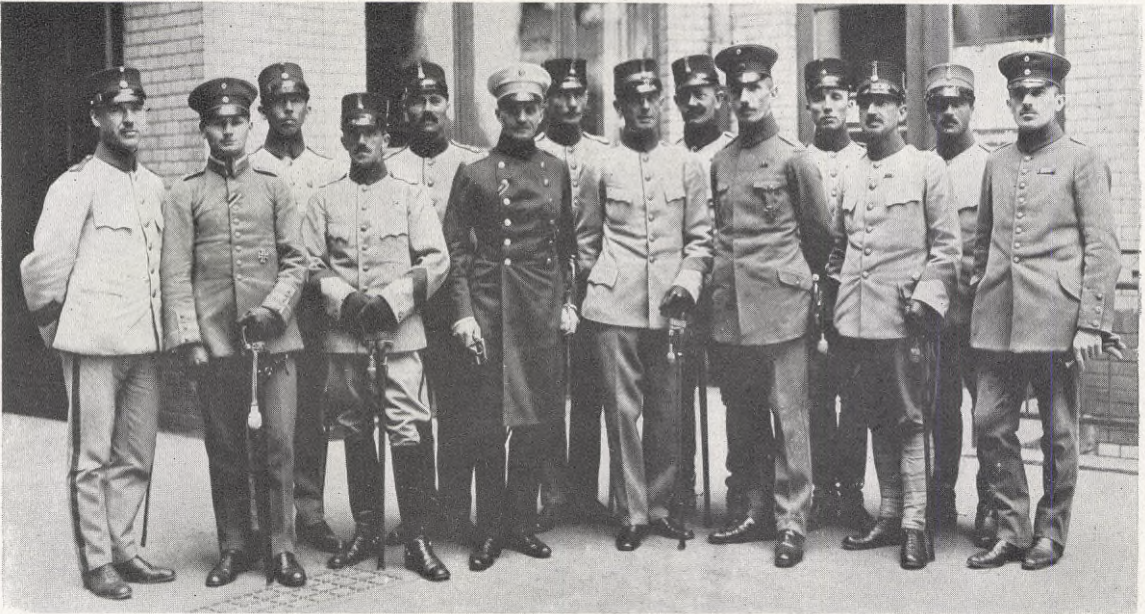
PER ÅKESSON †. Efter afslut. kurs v. Alnarps landtblr. inst. förvaltt. å olika egend. Inköpte senare ett flertal stora skånska egendomar, senast godset Toppeladugård hvilket han sålde för några år sedan. Var på sin tid en af Skånes största o. mest betydande jorddröttar. Styr.-led. i Svedala sockerfabr. a.-b., Tyringe torrfabr. m. fl.

GUSTAF JONSON †. Etabl. egen affär i Skellefteå 78, verkst. dir. i Skell-bladets tidn. a.-b. 99; stadskamrer sedan 09. På sin tid led. af stadsfullm. (02-09), drätselkamm., länskskoiråd, kyrko- o. skoiråd samt sedan 13 kyrkovård.

AXEL GUSTAF FLOREN †. Veter.-ex. 84, reg. veter. v. A. Svea art.-reg 02, derefter v. Upl. art.-reg. jemväl distr.-veter. i Ups. distr. På sin tid led. af Upsala stadsfullm.

der från bespkinsnsanordningar, lifsmedelsköer och demonstrationer, de olika lifsmedelsnämnderna, deras lokaler, medlemmar och arbetsfält samt från de centrala folkhushållningsorganisationernas speciella områden. Här till kommer en musei-afdelning, till hvilken skall sammanföras allehanda surrogat, mjölkprof, ersättningsämnen för textil och andra varor, samt speciella redskap och verktyg, tillkomna under kris-tiden.

A'la dessa samlingar komma att en gång när kristiden ändt-ligen upphör, om det någonsin blir, öfverlämnas antingen till kungl. biblioteket, riksarkivet eller någon därmed jämförlig institution för att ge kommande generationer ett begrepp om den nöd, som var rådande under nittonhundratalets andra decennium och hur den bekämpades. Ty att någon nu levande någonsin kommer att glömma denna svåra tid är väl knappast att antaga.

En fotograf

Kliché: Kem. A.-B. Benat Silfversparre, Sthlm - Gbg

DEN SVENSKA UNDEROFFICERSKOMMISSIONEN I TYSKLAND. Fr. v. Serg. Blomén, off. vortreter Fiola, serg. Wallin styckj. Nordén, fanj. Ulfhjelm, rittmeister Douglas, fanj. Arvidsson, kapten E. Virgin (ledare), styckj. Persson, hauptm. Lutz (ledsagare), serg. Persson, fanj. Arvidsson, serg. Melin, stabsartz Schmidt.

FRÖKEN INGEBORG PINEUS, dotter till dispachör C. M. Pineus och fru, Göteborg. Har under de stora seglingarna derstädes varit föremål för alldeles serskild uppmärksamhet från tävlingsdeltagares och funktionärers sida tillfölje den sticklighet hoarmed hon förde sin 30 kom.-kryssare "Misse-Bisse" till seger äfven under synnerligen svåra vindförhållanden. — Den helt unga damen är duktig skiddkerska och pristagarinna äfven i den sporten

Foto. Jonason Öbg

Vidst. bild:
FEM GENERATIONER: FAMILJEN BRANDT ORSA. Resp. åldrar äro 92, 71, 50, 29 och 4 år; observera att skillnaden emellan hvar och en af de fyra äldsta är exakt 21 år.

ENGELSKA KRIGSARBETERSKOR UPPVAKTA KONUNGAPARET.

3.000 ENGELSKA KVINNliga "KRIGSARBETARE" i resp. kdr-uniformer hyllade konung Georg och drottning Mary till deras silfverbröllopsdag den 6 juli å Buckingham Palace borggård. Den engelska goda smaken förnekar sig tydligen ej ens under nuvarande allvarsamma tidsförhållanden och ingen med sinne för stil i klädedräkten skall kunna underlåta erkänna det behagliga intryck dessa arbeterskor i trupp göra. 1. Postverkets posttransport-kuskar. 2. Kvinnlig poliskår. 3. Spdvägskonduktörer. 4. Ammunitionsarbeterskor.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan angifvande af källan förbjudes vid laga påföljd.
För Berättelser och Historietter gäller oöfverligt förbud.